

Război... cu sfinții

Lumea creștină privește neputincioasă sau indiferentă cum, în Siria și Irak, oameni a căror singură vină este aceea că se închină și Îi slujesc lui Hristos sunt masacrați cu cruzime – indiferent de vârstă, nici copiii nu sunt iertați –, de fanatici ai unei religii despre care, culmea, susțin că este o religie a îndurării, a toleranței și a moderației, justificându-și actele abominabile cu dorința de a instaura o lume a păcii!

Ne-am rugat și vom continua să ne rugăm pentru frații și surorile noastre care suferă fiind în pericol să fie martirizați, sau au fost nevoiți să-și părăsească casele și bunurile pentru a-și scăpa viața. Fie ca Domnul să-i întărească în mărturia lor și să-i scape din mâna dușmanilor!

Să nu-i uităm nici pe creștinii din Nigeria, India, China, Coreea de Nord și din alte părți ale lumii în care prigoana împotriva sfinților se desfășoară cu înverșunare. Ca unii care am trăit, la rândul nostru, vremuri de prigoană, ar trebui să înțelegem prin ce trec frații și surorile noastre și să-i susținem zilnic în rugăciunile noastre.

Nu știm ce ne va aduce viitorul și poate că am ajuns să credem că nouă nu ni se mai pot întâmpla astfel de lucruri, dar multe lucrări profetice din ultima vreme au atras atenția că se pregătește o vreme de prigoană. Și trebuie să fim gata să depunem mărturie pentru credința noastră!

Dumnezeu să ne ajute la aceasta!

Văzând însă ce se întâmplă în unele biserici din România și, mai ales, atitudinea unora care pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu, deși faptele lor sunt departe de

ceea ce ne poruncește Cuvântul lui Dumnezeu să facem, mă întreb dacă acești oameni realizează ce fac. Vreau să le aduc aminte atenționarea pe care apostolul Pavel le-a scris-o celor din Galatia: „*Dar, dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții*” (Galateni 5.15).

Ce mărturie mai aducem noi pentru Hristos în fața celor nemântuiți atunci când nu suntem în stare să ne iertăm și să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a îndemnat Mântuitorul? Vorbim de dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânarea poftelor – calități care trebuie să fie în fiecare copil al lui Dumnezeu ca roadă a Duhului Sfânt –, dar uneori nu se vede nici o urmă măcar din acestea în viața noastră. Pentru că existența lor se manifestă în faptele noastre, în atitudinile pe care le avem unii față de alții.

Scriam la început despre războiul cu sfinții pe care îl poartă Satana prin cei care ascultă minciunile lui, refuzând să accepte ADEVĂRUL revelat prin Duhul Sfânt în Scriptură. Ei sunt vrăjmașii lui Dumnezeu și, implicit, ai noștri (Ioan 15.18-20). Însă porunca Mântuitorului este clară: „*Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti*” (Matei 5.44-45).

Iar noi ne războim... cu sfinții!

Doamne, ai milă de noi și dă-ne harul pocăinței, cât mai este timp! Amin!

DANIEL PURDEL,
Redactor - șef

EDITORIAL

Litera N din alfabetul arab, simbolizând cuvântul „nazarineni”, marcată de islamiști pe casele creștinilor, în vederea persecuției care urmează.

„I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruie. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.”
(Apocalipsa 13.7)

Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea. (1 Petru 3.9)